

nou zabavením, neboť tu nejde o náhradu škody, nýbrž o zjištění, zda žalovanému přísluší k zabavené věci právo nedopouštějící výkon exekuce, při čemž otázka zavinění nepřichází vůbec v úvahu.

Čís. 12688.

Přípustnost pořadu práva pro nárok na náhradu škody proti obci (na Moravě), ježto obec pověřila nezdatnou osobu vedením zubního ambulatoria pro chudé.

(Rozh. ze dne 10. června 1933, R II 191/33.)

Žalobkyně byla ošetřena v zubním ambulatoriu městské obce O. na Moravě, kde ji ošetřil zubní technik C. Tvrdíc, že následkem úkonů C-ových onemocněla, že jí byly hnísem vytlačeny zuby, takže musely býti vytrženy, že byla celá dásně zachváčena, domáhala se žalobkyně náhrady škody na C-ovi a na městské obci O. Zavinění žalované obce spatřovala v tom, že v čelo ústavu, kde se neprovádějí jen zcela jednoduché zubotechnické práce, nýbrž i úkony vyžadující jinak zákroku lékařského, nebyl postaven zubní lékař, nýbrž jen zubní technik. Žalovaná obec namítla nepřípustnost pořadu práva, uvádějíc, že obec, která vede ambulatorium pro školní děti, nevystupuje zde jako osoba soukromá, nýbrž jako svazek veřejnoprávní, plnící obecním řízením stanovené výkony veřejné péče o zdraví chudých. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva. D ů v o d y: Nejde o vrchnostenský úkon, neboť ve skutečnosti obec není ani vlastně povinna ambulatorium provozovati. Takový ústav, zubní ambulatorium, má jen ten význam, že obec zřizuje jako pomocný ústav svého chudinského zařízení zvláštní ambulatorium, jež dává pod dozor nějaké osoby na základě zvláštní soukromoprávní smlouvy. V tomto případě učinila to tak, že uzavřela smlouvu se zubním technikem C-em, jenž jinak má soukromou zubní ordinaci, že povede zubní ambulatorium obecní. Žalující strana uplatňuje právě, že obec nepostavila v čelo ambulatoria řádného zubního lékaře a vidí v tom zvláštní opomenutí obce a z toho důvodu vyvozuje žalobní nárok. Jest jasno, že jde o nárok z důvodu náhrady škody a že tento nárok má podklad soukromoprávní, nikoliv veřejnoprávní, který by byl jen, kdyby šlo o výkon vrchnostenského práva obce jejími orgány, jako takovými. Ježto tomu tak v souzeném případě není, jde o spor čistě soukromoprávní. R e k u r s n í s o u d vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva a odmítl žalobu. D ů v o d y: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že podklad žaloby proti obci O. jest soukromoprávní. Jako důvod žaloby uplatňuje se zavinění obce O., spočívající v tom, že v čelo zubního ambulatoria obcí zřízeného pro chudé, zejména pak pro děti, nepostavila řádného odborného zubního lékaře a provozem ambulace pověřila osobu nezdatnou. Není mezi stranami sporu o to, že zubní ambulatorium obcí zřízené, nebylo a není samostatným výdělečným podnikem obce, nýbrž zařízením, jež vykonává práce do oboru ošetřování zubů spadající zdarma

a bezplatně, zejména školním dětem. Pro otázku přípustnosti pořadu práva jest rozhodným, zda obec, zřizujíc ambulatorium a ustanovujíc pro ně vedoucí osobu, jednala ve výkonu veřejné moci, tedy jako orgán veřejné správy, či zda jednala v oboru své činnosti soukromohospodářské. Podle § 27 obecního řádu platného pro Moravu (zák. ze dne 15. března 1864 čís. 4 z. zák.) přísluší obci právo pečovati o chudé a o obecní ústavy dobročinné. Nemůže býti pochyby, že obecní zubní ambulatorium, zřízené na podkladě shora uvedeném, jest institucí chudinskou, tedy zařízením, jež obec uvedla v život při výkonu veřejné moci jako orgán správy, a že i ustanovení osoby vedoucí v tomto ústavě spadá do výkonu této veřejné moci, třebaže tato vedoucí osoba o sobě, obstarávajíc léčení chudých, tedy jejich věci soukromé, není úředníkem v pravém slova smyslu. I když tedy jest přiznati, že vlastní výkon ošetřujícího orgánu zubního ambulatoria, v souzeném případě žalovaného C-a proti žalobkyni jest povahy soukromoprávní, přece jen zavinění, jež se klade žalované obci k tíži, tkví v porušení předpisů veřejnoprávních.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Pro rozhodnutí o přípustnosti pořadu práva pro žalobní nárok záleží na tom, zda žalobkyně vytýká žalované obci zanedbání povinnosti veřejnoprávní, či soukromoprávní (rozhodnutí čís. 12.001 sb. n. s.). Žalobní nárok jest nárokem na náhradu škody, na něž se vztahují předpisy XXX. hlavy obč. zák. Náhradní nárok proti žalované obci neodvozuje žalobkyně z toho, že zanedbala zákonnitou povinnost péče o chudé. Zákon neobsahuje v tomto směru určité předpisy, nýbrž přenechává obcím, zda a která opatření chtějí v zájmu péče o chudé učiniti (§§ 27, 35 zák. ze dne 15. března 1864 čís. 4 z. zák. mor.). Zřízením zubního ambulatoria pro chudé plnila sice žalovaná obec veřejnoprávní povinnost, uloženou jí zákonem. Leč žalobkyně spatřuje zavinění obce v tom, že vedením tohoto zubního ambulatoria pověřila soukromou osobu neschopnou (§ 1315 obč. zák.). Žalobkyně dovozuje tedy žalobní nárok proti žalované obci ze zanedbání povinné opatrnosti, kterou jest každý povinen, kdo použil jiné osoby k obstarávání svých záležitostí. Tento nárok jest tudíž ryze soukromoprávní, jež jest podle § 1338 obč. zák. uplatňovati u řádného soudu, a který nepozbývá této povahy tím, že žalovaná se dopustila neopatrnosti při opatření učiněném s hlediska veřejnoprávního, totiž péče o chudé.

Čís. 12689.

Účastníky vyrovnacího řízení, oprávněnými k rekursu proti potvrzení vyrovnání, jsou jen věřitelé, jichž pohledávky jsou vyrovnáním dotčeny, nikoliv ručitelé vyrovnání a ručitelé dlužníka, třebaže učinili návrh na zastavení vyrovnacího řízení (podle § 65 (1) čís. 5 vyr. ř.).

(Rozh. ze dne 10. června 1933, R II 195/33.)